

и за меня смился,
та добро сторп.

Чръны-ты очичкы,
бѣлы-ты ржичкы,
я гы покажи.

Вѣрно, безъ прѣструвкж,
сладичкж цѣлувкж
я ми харжи,

Съсь лице засмѣнно
къмъ лице огнѣнно
тихо поглядни.

На ржцѣ прострѣны,
до гржды ранены
кротко полягни.

(отъ Пѣснопойкж-тж)

Отъ гдѣ да наченж, о любезна моя!
да ти исприкажж съ нѣкой лесниж,
Всичкы-ты си мжкы, малкы и голѣмы,
кон-то азъ тяглиж въ мой-тж младниж?

За таквжзи случкж, трѣбва и наука
и небеснж мждрость. — нѣкой умъ высокъ,
Нѣ и мой-ты мжкы за тебѣ, мило либе,
щжть да ми послужать за добръ урокъ.
